

som have faaet en saadan Svaghed i eet eller begge Been, at de ikke kunne bevæge sig uden ved Hjælp af Krykker". Der er ved denne Udeladelse slet ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Nogen skal kunne eller ikke kunne henføres til 2den Afdeling, men kun om, hvorvidt det angivne Særkjende bør være tilstrækkeligt til, at den Vedkommende altid og ubetinget skal henføres dertil. At Lovens ved Siden af den almindelige og paa en Bundering af Bestadigelses Bestaaffenhed i hvert enkelt Tilfælde beroende Begrændsning af de paagjældende Afdelinger tillige anfører bestemte Bestadigelser, hvis Tilstedeværelse i og for sig skal være afgjørende og træde istedetfor et Skjon om, hvorvidt Lovens almindelige Betegnelse passer paa det factiste Forhold, er utvivlsomt i og for sig hensigtsmæssigt, forsaavidt de paa denne Maade særlig fremhævede Bestadigelser ere saadanne, at deres Bestaaffenhed baade kan betegnes i Lovens med fuld Skarphed og i det enkelte Tilfælde paavises med Sikkerhed. Dette gjælder om de andre i Lovens særlig nævnte Bestadigelser, men derimod paa ingen Maade om den, som her er foreslaaet udeladt. Det kan i mange Tilfælde være noget Individuelt og altsaa Tilfældigt, om Invaliden ved en given Bestadigelse af Venene maa bruge Krykker eller bekvemmere kan hjælpe sig med Stokke, saa at det Ene eller det Andet ikke altid kan være afgjørende med Hensyn til Vedkommelsens af Bestadigelsens Bestaaffenhed og Betydning. Desuden kan den Vægt, som Lovens har lagt paa, at Vedkommende maa bruge Krykker, lei friste til en Forstillelse, som vel vilde kunne gennemslues af det kyndige Die, men derimod vanskeligere bestemt bevises, og dog maatte der behøves et saadant Beviis, for at Forstillingen, saaledes som Lovens nu engang lyder, skulde blive uden Frugt.

Til § 12.

Foruden hvad ovenfor i Almindelighed er anført om Beregningen af Invalidforsørgelsen, skal her særlig med Hensyn til Punkt a bemærkes, at man uanset Bestemmelsen i § 3, at kun en Tjenestetid af fulde 3 Aar i en

af de 5 første Pensionssclasser berettiger den Paagjældende til at henføres til denne, har foreslaaet altid at henføre Invaliden til den Pensionssklasse, hvortil han henhører ifølge den Tjenestegrad, han havde, da han blev Invalid. Grunden til den anførte Bestemmelse i § 3, at forhindre, at Nogen forfremmes til en højere Grad paa en Tid, da hans nærførestaadende Affsedigelse kan forudsæes, gjælder ikke her, hvor en med Tjenesten tilfældig paaført Bestadigelse er Affsedigelsesgrunden, og den samme Grund — som har bevirket, at Pensionen for den Embedsmand, der ved Tjenestens Udførelse kommer saaledes tilfælde, at han maa affsediges, ifølge Pensionensloven af 24de Februar 1858 beregnes efter hans sidste Indtægt, hvilken i det Rigsdagen nylig forelagte Pensionenslovsforslag er nærmere bestemt som den Indtægt, han oppebar paa den Tid, Bestadigelsen tilføiedes ham, den samme Grund maa ogsaa for de lavere stillede Personers Vedkommende, hvor den af Tjenestegraden afhængige Pensionssklasse ved Pensionensberegningen træder i Embedsindtagtens Sted, medføre, at den efter Pensionensreglerne fastsatte Deel af Invalidforsørgelsen retter sig efter Vedkommendes Tjenestegrad paa den Tid, Bestadigelsen paaføres ham.

Til § 14.

Naar Lovens § 14, 1ste Stykke, ved at angive de Hensyn, hvorefter Forsørgelsens Størrelse i hvert Tilfælde skal bestemmes, har indsfudt Ordene „navnlig for Invalider af 3die Afdeling“, maa man tilraade at udelade dem i nærværende Lovforslag. Man skjønner ikke, hvorfor disse Regler for Invalidforsørgelsens Fastsættelse, der, som tidligere omtalt, netop ere Grundreglerne for Lovens hele Forsørgelsesprincip, særlig for en enkelt Invalidafdeling skulde have fortrinnsviis for Die, og man er derfor tilbøielig til at troe, at den nævnte Indsfudsætning skyldes en Følelse af, at den snevre Plads imellem Maximum og Minimum af Forsørgelsesbeløbene i 1ste og 2den Afdeling, som ovenfor udviklet, i høj Grad indskrænkede Lovreglernes Anvendelse for disse Clas-